

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

โบราณสถานและโบราณวัตถุจัดเป็นมรดกทางวัฒนธรรมและทรัพยากรทางวัฒนธรรมของแต่ละประเทศ ซึ่งสามารถสะท้อนถึงภูมิปัญญาในการปรับตัวเพื่อดำรงไว้ซึ่งสังคมและวัฒนธรรมของมนุษย์ในอดีต อันเป็นความรู้ที่สามารถประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ได้เป็นอย่างดีทั่วโลกจึงได้พยายามปกป้องคุ้มครอง ดูแลรักษา และอนุรักษ์โบราณสถานและโบราณวัตถุให้คงอยู่เป็นหลักฐานทางประวัติศาสตร์ของประเทศ เพื่อเป็นเกียรติและความภาคภูมิใจของคนในชาติ และเพื่อประโยชน์ทางเศรษฐกิจด้วยการจัดการ โบราณสถานและโบราณวัตถุให้เป็นธุรกิจอย่างหนึ่ง การท่องเที่ยววัฒนธรรมจึงก่อให้เกิดรายได้แก่ท้องถิ่นที่มีมรดกวัฒนธรรมดังกล่าวและแก่ประเทศโดยรวมเป็นอันมาก

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 นับเป็นรัฐธรรมนูญฉบับที่มีการบัญญัติด้านการพิทักษ์รักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมมากที่สุดเมื่อเทียบกับรัฐธรรมนูญฉบับต่าง ๆ ที่เคยมีมาในอดีต ในส่วนของการพิทักษ์รักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมนั้น แสดงถึงการยอมรับแนวคิดของหลักการพัฒนาอย่างยั่งยืน ดังนั้น จึงมีบทบัญญัติคุ้มครองสิทธิเสรีภาพ และกำหนดหน้าที่ให้แก่ประชาชนในการมีส่วนร่วมตรวจสอบ แสดงความคิดเห็น จัดการ และใช้ประโยชน์ในทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ทั้งในระดับปัจเจกบุคคล กลุ่มบุคคล และชุมชน ทั้งนี้ โดยมีบทบัญญัติที่ให้อำนาจแก่ประชาชนที่จะเข้าไปมีส่วนร่วมในการพิทักษ์รักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมด้วย¹ ในขณะเดียวกัน รัฐธรรมนูญก็กำหนดหน้าที่แก่หน่วยงานของรัฐที่จะคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของประชาชนไว้เช่นเดียวกัน และที่สำคัญก็คือ การนำเอาหลักการกระจายอำนาจมาบัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญด้วยการให้อำนาจหน้าที่แก่ราชการส่วนท้องถิ่นที่จะพิทักษ์รักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ซึ่งจากพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษา

¹ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 มาตรา 66 บุคคลซึ่งรวมกันเป็นชุมชน ชุมชนท้องถิ่น หรือชุมชนท้องถิ่นดั้งเดิมย่อมมีสิทธิอนุรักษ์หรือฟื้นฟูจารีตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่น ศิลปวัฒนธรรมอันดีของท้องถิ่นและของชาติ และมีส่วนร่วมในการจัดการ การบำรุงรักษา และการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม รวมทั้งความหลากหลายทางชีวภาพอย่างสมดุลและยั่งยืน.

คุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535 ในความรับผิดชอบของสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ได้เรียกโบราณสถานในฐานะที่เป็นสิ่งแวดล้อมชนิดหนึ่งว่า “สิ่งแวดล้อมศิลปกรรม”²

ประเทศไทยให้ความสำคัญกับการอนุรักษ์โบราณสถานและโบราณวัตถุโดยได้มีการตราพระราชบัญญัติโบราณสถาน โบราณวัตถุ ศิลปวัตถุ และพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พ.ศ. 2504 โดยกรมศิลปากรเป็นหน่วยงานหลักที่มีหน้าที่และรับผิดชอบภารกิจการอนุรักษ์โบราณสถานและโบราณวัตถุตามที่กฎหมายกำหนด ในปัจจุบันมีปัญหาที่เกิดจากการขาดการมีส่วนร่วมของประชาชนส่วนใหญ่ในประเทศ ทำให้การอนุรักษ์โบราณสถานและโบราณวัตถุยังไม่สามารถดำเนินการได้อย่างมีประสิทธิภาพตามเจตนารมณ์ของกฎหมาย เนื่องจากโบราณสถานและโบราณวัตถุในประเทศไทยมีเป็นจำนวนมาก แต่ผู้ปฏิบัติงานและงบประมาณมีไม่เพียงพอ อีกทั้งยังมีความต้องการการสนับสนุนด้านต่าง ๆ จากองค์กรในภาครัฐและเอกชน นอกจากนี้ที่กล่าวมาในอดีตรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 มาตรา 284 ซึ่งเป็นที่มาของพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 ได้กำหนดกรอบของสิทธิและหน้าที่และความรับผิดชอบขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเรื่องที่เกี่ยวกับศิลปะและวัฒนธรรมไว้ โดยให้อำนาจการดูแลรักษาโบราณสถานในระดับท้องถิ่นให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเพื่อให้ท้องถิ่นได้มีส่วนร่วมในการดูแลรักษาและจัดการโบราณสถานและโบราณวัตถุที่อยู่ในเขตพื้นที่ของตน ซึ่งในปัจจุบันมีการออกกฎคือคำสั่งกระทรวงวัฒนธรรม ที่ 157/2547 ที่อาศัยอำนาจตามมาตรา 6³ แห่งพระราชบัญญัติโบราณสถาน โบราณวัตถุ ศิลปวัตถุ และพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พ.ศ. 2504 ประกอบกับมาตรา 126 (3) แห่งพระราชกฤษฎีกาโอนกิจการบริหารและอำนาจหน้าที่ของส่วนราชการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. 2545 ได้กำหนดให้นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด นายกเทศมนตรี และนายกองค์การบริหารส่วนตำบลมีอำนาจตามพระราชบัญญัตินี้ในการป้องกัน คุ้มครอง ควบคุม ดูแลรักษาโบราณสถานและโบราณวัตถุ

² ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการขึ้นทะเบียนและกำหนดเขตที่ดิน โบราณสถานตามพระราชบัญญัติโบราณสถาน โบราณวัตถุ ศิลปวัตถุ และพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พ.ศ. 2504 (น. 13), โดย จตุญาณ หัตยานันท์, 2556, กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.

³ พระราชบัญญัติโบราณสถาน โบราณวัตถุ ศิลปวัตถุ และพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พ.ศ. 2504 มาตรา 6 ให้อำนาจรัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรมรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้และให้มีอำนาจแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่กับออกกฎกระทรวงกำหนดค่าธรรมเนียมไม่เกินอัตราในบัญชีท้ายพระราชบัญญัตินี้ ยกเว้นค่าธรรมเนียมและกำหนดกิจการอื่นเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้.

เมื่อพิจารณาจากข้อเท็จจริงดังกล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่า กรมศิลปากรและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต่างมีอำนาจหน้าที่ในการจัดการพื้นที่บริเวณ โบราณสถาน และต่างก็ได้ใช้อำนาจของตนเองที่กำหนดไว้ในกฎหมาย จึงทำให้เกิดปัญหาการบังคับใช้กฎหมายทับซ้อนกัน อีกทั้งประชาชนในท้องถิ่นยังมิได้เข้ามามีส่วนร่วมตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 เพื่อร่วมอนุรักษ์โบราณสถานและโบราณวัตถุที่ถูกกำหนดตามพระราชบัญญัติโบราณสถาน โบราณวัตถุ ศิลปวัตถุ และพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พ.ศ. 2504 เพื่อป้องกันความเสียหายที่จะเกิดขึ้นแก่โบราณสถานและโบราณวัตถุของประเทศไทย จากการศึกษาค้นคว้า เกิดประเด็นปัญหาต่าง ๆ ดังนี้

1) ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับภารกิจและการบังคับใช้กฎหมายของหน่วยงานตามพระราชบัญญัติโบราณสถาน โบราณวัตถุ ศิลปวัตถุ และพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พ.ศ. 2504

นับตั้งแต่มีการกำหนดภารกิจของกรมศิลปากรเป็นหน่วยงานในการบังคับใช้กฎหมายที่เกี่ยวกับการอนุรักษ์ คุ้มครอง ปกป้อง และฟื้นฟูโบราณสถาน โบราณวัตถุ กรมศิลปากรเป็นเพียงหน่วยงานเดียวที่มีหน้าที่ดังกล่าว แต่ในปัจจุบันมีการประกาศใช้พระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 รวมทั้งกระทรวงวัฒนธรรมได้มีประกาศคำสั่งกำหนดให้ผู้บริหารและพนักงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีอำนาจหน้าที่และสามารถบังคับใช้กฎหมาย โดยถือให้เป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติโบราณสถาน โบราณวัตถุ ศิลปวัตถุ และพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พ.ศ. 2504 ซึ่งกฎหมายดังกล่าวได้กำหนดอำนาจหน้าที่แก่ท้องถิ่นให้เข้าไปมีภารกิจและอำนาจหน้าที่ในการบริหารจัดการบริเวณพื้นที่โดยรอบโบราณสถาน รวมทั้งมีหน้าที่ในการอนุรักษ์และฟื้นฟู ศิลปะ จารีตประเพณี ทั้งโบราณสถานและโบราณวัตถุที่เป็นภูมิปัญญาของท้องถิ่น ตลอดจนมรดกทางวัฒนธรรม โดยอำนาจหน้าที่และภารกิจดังกล่าวของหน่วยงานทั้งสององค์กรจึงเกิดปัญหาจากการให้อำนาจหน้าที่ของกฎหมายที่หน่วยงานของตนได้รับ เนื่องจากกฎหมายของแต่ละหน่วยงานได้กำหนดภารกิจและหน้าที่ที่มีเนื้อหาทับซ้อนกัน ส่งผลทำให้เกิดปัญหาจากการกำหนดภารกิจในการบริหารจัดการพื้นที่โดยรอบโบราณสถาน หน่วยงานทั้งสองต่างอาศัยอำนาจที่กฎหมายกำหนดของตนเองมาบังคับใช้กับการบริหารจัดการพื้นที่โดยรอบโบราณสถาน ซึ่งการกำหนดภารกิจดังกล่าวของรัฐในเรื่องการบริหารจัดการพื้นที่โดยรอบโบราณสถานตามที่กฎหมายกำหนด จึงขัดกับหลักการทางกฎหมายในเรื่องภารกิจของรัฐนั่นเอง

จากที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่า การที่รัฐกำหนดภารกิจหน้าที่ของหน่วยงานทับซ้อนกัน ส่งผลทำให้ประเทศไทยประสบปัญหาในการใช้กฎหมายเพื่อบริหารจัดการพื้นที่โดยรอบโบราณสถาน อีกทั้งปัญหาดังกล่าวจะทำให้เกิดความเสียหายกับโบราณสถานและ

โบราณวัตถุ เพราะหน่วยงานทั้งสององค์กรจะไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่หรือภารกิจตามเจตนารมณ์ และวัตถุประสงค์ที่กฎหมาย คือ พระราชบัญญัติโบราณสถาน โบราณวัตถุ ศิลปวัตถุ และพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พ.ศ. 2504 ได้กำหนด

ในบางกรณีเกิดปัญหาในการบังคับใช้กฎหมายของเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติโบราณสถาน โบราณวัตถุ ศิลปวัตถุ และพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พ.ศ. 2504 เนื่องจากการบังคับใช้กฎหมายนั้น ในอดีตมีเพียงกรมศิลปากรเพียงหน่วยงานเดียวที่มีกฎหมายให้อำนาจในการบังคับใช้กฎหมาย แต่ในปัจจุบันกรมศิลปากรมิใช่เป็นหน่วยงานเดียวที่ใช้อำนาจในการบังคับใช้กฎหมาย เนื่องจากยังมีหน่วยงานอื่น ๆ เช่น กรมธนารักษ์ เป็นต้น โดยหน่วยงานในกรณีดังกล่าว จะมีสถานะเช่นเดียวกันกับกรมศิลปากร กล่าวคือหน่วยงานอื่น ๆ จะมีอำนาจและหน้าที่ในการบังคับใช้กฎหมายในการบริหารจัดการพื้นที่โบราณสถานหรือในบริเวณโดยรอบโบราณสถาน เช่นเดียวกันกับกรมศิลปากร ส่งผลทำให้เมื่อมีการบุกรุกหรือการกระทำอื่นใดที่เป็นการทำลายโบราณสถานและโบราณวัตถุในเขตพื้นที่รับผิดชอบของหน่วยงานต่าง ๆ พนักงานเจ้าหน้าที่ของทั้งกรมศิลปากรและหน่วยงานอื่นจึงใช้อำนาจหน้าที่เดียวกันในการบังคับใช้กฎหมาย ตลอดจนในบางกรณียังเกิดการปฏิเสธการปฏิบัติหน้าที่ของกรมศิลปากร โดยกรมศิลปากรอ้างว่าไม่ใช้อำนาจหน้าที่ของตนในการบังคับใช้กฎหมายเพราะหน่วยงานอื่นก็สามารถบังคับใช้กฎหมายได้เช่นเดียวกัน จากการใช้อำนาจตามกฎหมายดังกล่าวของหน่วยงานรัฐส่งผลทำให้เกิดปัญหาในการบังคับใช้กฎหมายที่ทำให้เกิดช่องว่างทางกฎหมายในการบังคับเพื่อให้การบังคับดังกล่าวเป็นไปตามเจตนารมณ์ของกฎหมายนั่นเอง

เมื่อพิจารณาปัญหาที่เกิดขึ้น จะเห็นได้ว่า ปัญหาที่เกิดจากการบังคับใช้กฎหมายของหน่วยงานรัฐที่เกี่ยวข้องกับโบราณสถานหรือการบริหารจัดการพื้นที่โดยรอบโบราณสถานเป็นการกระทำที่ขัดต่อหลักทฤษฎีเกี่ยวกับความเป็นนิติบุคคลของรัฐ ซึ่งจากการกระทำดังกล่าวส่งผลทำให้เกิดความเสียหายแก่โบราณสถานและโบราณวัตถุโดยตรงเพราะจะทำให้การปฏิบัติหน้าที่และการบังคับใช้กฎหมายขาดประสิทธิภาพ อีกทั้งการกระทำของหน่วยงานรัฐยังก่อให้เกิดการบุกรุกทำลายโบราณสถานและโบราณวัตถุ ซึ่งถือเป็นแหล่งมรดกทางวัฒนธรรมที่สำคัญทางประวัติศาสตร์และถือเป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นถึงรากเหง้าของชนชาวไทยอันมีประวัติยาวนาน อีกทั้งที่สำคัญที่สุดคือ การกระทำของหน่วยงานรัฐในการบังคับใช้กฎหมายที่ทำให้เกิดปัญหาในการบังคับใช้กฎหมายได้ส่งผลเสียหายกับประเทศไทย เนื่องจากจะทำให้โบราณสถานบางแห่งอาจถูกถอนออกจากทะเบียนแหล่งมรดกโลกขององค์การการศึกษาวิทยาศาสตร์และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ เพราะไม่สามารถบริหารจัดการ คุ้มครอง ปกป้อง อนุรักษ์ หรือฟื้นฟูโบราณสถานและโบราณวัตถุของประเทศชาติตามที่ได้ลงนามในอนุสัญญาว่าด้วยการคุ้มครองมรดกโลก

2) ปัญหาการขาดการมีส่วนร่วมของประชาชนในการอนุรักษ์โบราณสถานและโบราณวัตถุ

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ส่วนที่ 12 สิทธิชุมชน มาตรา 66 ให้สิทธิของบุคคลซึ่งรวมกันเป็นชุมชน ชุมชนท้องถิ่น หรือชุมชนท้องถิ่นดั้งเดิม ย่อมมีสิทธิอนุรักษ์หรือฟื้นฟูจารีตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่น ศิลปวัฒนธรรมอันดีของท้องถิ่นและของชาติ และมีส่วนร่วมในการจัดการ การบำรุงรักษา และการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม รวมทั้งความหลากหลายทางชีวภาพอย่างสมดุลและยั่งยืน แต่พระราชบัญญัติโบราณสถาน โบราณวัตถุ ศิลปวัตถุ และพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พ.ศ. 2504 (แก้ไขเพิ่มเติมฉบับที่ 2 พ.ศ. 2535) ยังไม่มีการบัญญัติในเรื่องการมีส่วนร่วมของประชาชนในการอนุรักษ์โบราณสถานและโบราณวัตถุไว้ เมื่อพิจารณาตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญซึ่งให้สิทธิชุมชนในการอนุรักษ์ และบำรุงรักษาศิลปวัฒนธรรมอันดีของท้องถิ่นของตน เมื่อโบราณสถานและโบราณวัตถุเป็นมรดกทางวัฒนธรรมอันมีค่าของชาติ ประชาชนในท้องถิ่นจึงควรมีสิทธิที่จะปกป้อง ดูแลรักษาให้คงอยู่ตลอดไป

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้จึงมุ่งศึกษาถึงปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการบังคับใช้พระราชบัญญัติโบราณสถาน โบราณวัตถุ ศิลปวัตถุ และพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พ.ศ. 2504 และการมีส่วนร่วมของประชาชนเพื่อการอนุรักษ์โบราณสถานและโบราณวัตถุตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญ โดยศึกษาจากแนวคิดและหลักกฎหมายเกี่ยวกับการอนุรักษ์โบราณสถานและโบราณวัตถุในประเทศญี่ปุ่น อิตาลี มาเลเซีย ลาว และเวียดนาม ซึ่งแต่ละประเทศล้วนแต่มีความโดดเด่นในด้านการอนุรักษ์โบราณสถานและโบราณวัตถุจนเป็นที่ยอมรับจากนานาประเทศ โดยนำผลทางการศึกษามาเปรียบเทียบกับกฎหมายการอนุรักษ์โบราณสถานและโบราณวัตถุของประเทศไทย

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาถึงแนวคิด ทฤษฎีและกฎหมายเกี่ยวกับการอนุรักษ์โบราณสถานและโบราณวัตถุของประเทศไทยและในต่างประเทศ
2. เพื่อศึกษาถึงอำนาจหน้าที่ของหน่วยงานภาครัฐทั้งส่วนกลางและส่วนท้องถิ่นในการอนุรักษ์โบราณสถานและโบราณวัตถุของประเทศไทย
3. เพื่อศึกษาถึงสิทธิของประชาชนในการมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์โบราณสถานและโบราณวัตถุของประเทศไทย

4. เพื่อศึกษาปัญหาและแนวทางแก้ไขปัญหาที่เกิดจากการบังคับใช้กฎหมายของหน่วยงานภาครัฐทั้งส่วนกลางและส่วนท้องถิ่น รวมทั้งการมีส่วนร่วมของประชาชนที่มีผลต่อการอนุรักษ์โบราณสถานและโบราณวัตถุของประเทศไทย

1.3 สมมติฐานของการศึกษา

นับตั้งแต่มีรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 บังคับใช้จนกระทั่งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 เกิดปัญหาการมีส่วนร่วมของประชาชนที่เกี่ยวข้องกับการบังคับใช้พระราชบัญญัติโบราณสถาน โบราณวัตถุ ศิลปวัตถุ และพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พ.ศ. 2504 และยักรวมไปถึงเกิดปัญหาจากการบังคับใช้พระราชบัญญัติโบราณสถาน โบราณวัตถุ ศิลปวัตถุ และพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พ.ศ. 2504 ของหน่วยงานรัฐเพื่อการอนุรักษ์โบราณสถานและโบราณวัตถุตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญและกฎหมายแม่บท อีกทั้งยังประสบปัญหาการบังคับใช้กฎที่ออกโดยกระทรวงวัฒนธรรมในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการใช้อำนาจของเจ้าหน้าที่ ดังนั้น จึงควรมีการปรับปรุงแก้ไขกฎหมายที่ไม่สอดคล้องกับรัฐธรรมนูญและกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนศึกษากฎหมายในต่างประเทศในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการอนุรักษ์โบราณสถานและโบราณวัตถุ และนำแนวทางดังกล่าวมาปรับใช้หรือบังคับใช้กับประเทศไทย เพื่อให้สามารถแก้ไขปัญหาทั้งในเรื่องการมีส่วนร่วมของประชาชนที่เกี่ยวข้องกับการบังคับใช้พระราชบัญญัติโบราณสถาน โบราณวัตถุ ศิลปวัตถุ และพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พ.ศ. 2504 ตลอดจนยังสามารถแก้ไขปัญหาที่เกิดจากการบังคับใช้กฎหมายของหน่วยงานรัฐ รวมถึงสามารถแก้ปัญหการปฏิบัติหน้าที่ของหน่วยงานตามกฎหมายที่ออกโดยกระทรวงวัฒนธรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพและยังเกิดความเหมาะสมเพื่อการอนุรักษ์โบราณสถานและโบราณวัตถุตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 สืบไป

1.4 ขอบเขตของการศึกษา

การศึกษานี้จะมุ่งศึกษาถึงกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการอนุรักษ์โบราณสถานและโบราณวัตถุ กฎหมายในส่วนที่เกี่ยวข้องกับอำนาจหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และการมีส่วนร่วมของประชาชนในการอนุรักษ์โบราณสถานและโบราณวัตถุ ได้แก่ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พระราชบัญญัติโบราณสถาน โบราณวัตถุ ศิลปวัตถุ และพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พ.ศ. 2504 (แก้ไขเพิ่มเติม ฉบับที่ 2 พ.ศ. 2535) พระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 และคำสั่งกระทรวงวัฒนธรรม

ที่ 157/2547 เรื่อง แต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ตามความในพระราชบัญญัติโบราณสถาน โบราณวัตถุ ศิลปวัตถุ และพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พ.ศ. 2504 ลงวันที่ 23 เมษายน พ.ศ. 2547

1.5 วิธีดำเนินการศึกษา

เป็นการศึกษาวิจัยทางเอกสาร (documentary research) โดยการศึกษา ค้นคว้า รวบรวม ตลอดจนวิเคราะห์ข้อมูลจากบทบัญญัติของกฎหมายต่าง ๆ บทความ งานวิจัย หนังสือ วิทยานิพนธ์ วารสาร และการค้นคว้าจากอินเทอร์เน็ตที่เกี่ยวข้องทั้งในและต่างประเทศ

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงแนวคิด ทฤษฎีและกฎหมายเกี่ยวกับการอนุรักษ์โบราณสถานและโบราณวัตถุของประเทศไทยและในต่างประเทศ
2. ทำให้ทราบถึงอำนาจหน้าที่ของหน่วยงานภาครัฐทั้งส่วนกลางและส่วนท้องถิ่นในการอนุรักษ์โบราณสถานและโบราณวัตถุของประเทศไทย
3. ทำให้ทราบถึงสิทธิของประชาชนในการมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์โบราณสถานและโบราณวัตถุของประเทศไทย
4. ทำให้ทราบปัญหาและแนวทางแก้ไขปัญหาที่เกิดจากการบังคับใช้กฎหมายของหน่วยงานภาครัฐทั้งส่วนกลางและส่วนท้องถิ่น รวมทั้งการมีส่วนร่วมของประชาชนที่มีผลต่อการอนุรักษ์โบราณสถานและโบราณวัตถุของประเทศไทย